

מהלומות מילוליות ברשות השידור

נכ, שקט מטבעו ואיטי בתגובותיו, ועל כי דאג בגמר הישיבה לפרסם הודעת תמיכה בג'ודי לוץ, משום ש, אין הוא מצטיין בספונסאניות."

מעניין מאד.

הן מתוך היכרותי רבת-השנים עם ליבני והן מתוך נסיוני במליאת רשות-השידור, עוד מתקופת הרכבו הלא-ימני כל-כך של הוועד המנהל, הוא מוכר, לי ולרבים אחרים, כטיפוס שונה לחלוטין. ואין צורך להרחיק לכת כדי להביא דוגמות לכך.

למשל: באותה ישיבה עצמה גילה ליבני מענה לשון חריף, מהיר, ספונטאני ומדהים בנימתו ובהצלפתו, כאשר חבר המליאה, מר רקנטי, הטיל ספק ברגישותו (של ליבני) לבעיית ייצוגם של עדות מסוימות בטלוויזיה.

גם בימים שרוב חברי הוועד-המנהל נימנו על המע-רך, הוכיח ליבני יכולת הגנה מיידית ובוחסת, מול כל מי שניסה לקום ולערער על מניעיהם של עובדי הרדיו והטלוויזיה — וכאלה מעולם לא חסרו.

לרוע מזלם של העיתונאים ברשות נשתנו הזמנים ואחד מסימנם הוא: שתקת המנכ"ל מול התקפות קשות, החוזרות ונישנות, על עובדיו. שוב אין הוא בטוח, כנראה, במניעיהם, כפי שהיה בימים ההם — ומניעיו שלו עימו. אך שתקתו בהחלט רועמת, למי שזוכר אותו במיקרים דומים, אך בקונסטלציות שונות.

לתאר את יצחק ליבני כ,איטי בתגובותיו" — דומה שאפילו ליבני עצמו ייפגע מן הדימוי הפלגמטי שניסיתם להלביש עליו. ליבני הוא פיקה, מהיר-מחשבה ומהיר-לשון (כשהוא רוצה), מופנם — לאו דווקא, אם נבחן

לא קשה לנחש מה מקורות המידע שלכם, על שהתרחש בישיבה האחרונה של מליאת רשות-השידור, ועל מה שקדם לעובתם של ראשי הטלוויזיה והרדיו את הישיבה. צר לי לאכזב את כותב הרשימה, הקרב שמאחרי הקרב" ("העולם הזה" 2159), אך התיאור שמסר על אירועי הישיבה, החסר הפסיכולוגיסטי שבנה להצדקת שתקתו של מנכ"ל הרשות יצחק ליבני באור תה ישיבה, כשלא קם להגן על עובדיו, פירוט חלקי באותה שערוריה והתקנים שעליהם הושיבני על כסאי במליאה — אינם הולמים את המציאות.

ובכן, ראשיתה של הסערה עוד בישיבת מליאה קודמת לזו שבה מדובר — ישיבה שהתקיימה ב-3 בדצמבר 1978, בה הגיש הפרופ' יוסף בן-שלמה שאיל-תה, לא בעניין הנחיתו של יעקב אגמון את "עלי כותרת", אלא בעניין בחירת ההיסטוריון יגאל עילם כמנחה תוכניות "השעה השלישית" שתתחדשנה, כנר-אה, בקרוב. היום כבר באמת קשה לדעת מה צפוי ברשות-השידור.

פרופ' בן-שלמה מחה על בחירתו של יגאל עילם, בשל היותו (ואני מצטטת מפרטיכל הישיבה), "אדם בעל זהות פוליטית מסוימת ומאד מפורסמת ומזוהה בציבור מתוך מעורבות פוליטית ומיפלתית מפורשת." ועוד מחה הפרופסור הנכבד, על שבחירתו של עילם — ושל מנחים בכלל — נערכת ללא אישור הוועד המנהל של הרשות או של המליאה.

פרופ' ראובן ירון ענה לו א, כי ד"ר עילם נבחר לאחר ששמונה מועמדים נבחנו לתפקיד הנחית, "השעה השלישית" ועברו מבחני בד, וכי עד היום לא התערבו, הן הוועד המנהל והן המליאה, בבחירת מנחים לתוכנית.

עם זאת הציע יו"ר הרשות, הפרופ' ירון, לוועד המנהל ולמליאה, שאי-התערבותם תימשך, עד שיחליטו שהדברים הגיעו למצב שבו ימצאו לנכון להתערב. אפילו רק בהשמעת הצעה כזו — בלי שמנכ"ל הרשות, מר יצחק ליבני, יגיב עליה — אני רואה תקדים מסוכן בתולדות הרשות.

פרופ' בן-שלמה לא הסתפק כנראה בתשובה זו, ובישיבה הבאה, שהתקיימה ב-7 בינואר 1979 — זו שבה פרצה הסערה, העלה שנית את שאלת בחירת המנחים, כאילו לא קיבל על כך תשובה קודמת. ודוגמה לטענותיו (על בחירת יגאל עילם): למרות שיש קונוצנוס נגד טיב הנחיתו של אגמון — הוא עדיין ממשיך להנחות את "עלי כותרת". מעניין, שבהקשר זה, הוא לא הזכיר, למשל, את דן מרגלית.

הגב' ג'ודי לוץ שנכחה בישיבה, פירטה אז בפני הנוכחים את הקשיים שבבחירת מנחים ואף טענה כנגד הפרופ' בן-שלמה, על שחרף מישפט על כישוריו של יגאל עילם עוד בטרם נראה כמנחה על המסך. כן טענה ג'ודי לוץ, כי דעותיהם הפוליטיות של המנחים אינן מעניינות אותה כל עוד הנחיתים קורקטיים על המסך וכי בחירתו של יגאל עילם נעשתה בהגיונות וביושר.

כאן הזדקק בן-שלמה לעברה וקרא: "הרשי לי לפקפק ביושר!"

אם כך, לא יעקוב אגמון, אלא יגאל עילם היה נשאר הסערה. פרופ' בן-שלמה לא טען על שמאלניותם של מנחי "עלי כותרת" במלים מפורשות כמו שאתם כותבים, ואף לא ישב והגה רבע שעה בשאלה זו, עד שקפץ שנית בהאשמה זו, כפי שאתם כותבים.

לעומת זאת, התפתחו חילופי-דברים מהירים מאד: פרופ' ירון ויצחק ליבני נתבקשו על-ידי ארנון צוקרמן, מוטי קירשנבאום וג'ודי לוץ להגיב במקום על דברי בן-שלמה ולהגן עליהם בפני האשמותיו. ליבני שתק ופרופ' ירון הציע לשלוש לבדוק את עצמם. את האשמת מות בן-שלמה, הבטיח, יבדוק בפרטיכל הישיבה, כדי לראות אם אמנם אמר את מה שמייחסים לו. כאן לא השאיר בן-שלמה מקום לספקות: הוא פשוט חזר והו"דע שהוא מפקפק ביושרם של השלושה ואף טען כי יש בידו הוכחות להאשמותיו.

ליבני עדיין שתק, אך ירון ביקש להמשיך את הישיבה, כאילו לא נאמרו בה, דברים כה חמורים.

השאר — ידוע.

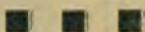
אתם ניסיתם להציג את ליבני כ,אדם רגיש, מופ-

מות המילוליות הזדעזעתי והתעוררתי, "בכל שלוש הפונקציות שלי במליאה, כעיתונאית, כאשה וכנציגת המערך", ושאלתי את ראשי הרדיו והטלוויזיה כיצד הם ממשיכים לשבת מול העלבונות שמטיחים בפניהם.

אם ייחשב לי הדבר כאות-כבוד או כאות-קלון, עובדה היא שאת ההתקפה הראשונה על בן-שלמה בייצגתי דווקא אני, עוד בישיבה הראשונה שהתקיימה בראשית דצמבר: כיצד מעז דווקא הוא להטיל ספק בזכותם של מנחים להנחות תוכניות בטלוויזיה, לפי שגם דעותיו שלו ידועות ומפורסמות ובכל זאת איש לא פיקפק מעולם בזכותו להנחות את תוכנית "מר רשה". גם בישיבה האחרונה הייתי זו אני שפתחה את ההתקפות עליו, ומבין חברי המליאה ניסינו, לצערך, רק דני בלוח ואנוכי, יחד עם צוקרמן, קירשנבאום ולוץ, למנוע מפרופ' ירון לעבור לטעיף הבא בסדר-היום, לפני שהוא מביע את עמדתו הברורה לגבי יושרם של אנשי הטלוויזיה.

רק לאחר שהן הפרופ' ירון והן יצחק ליבני הת-עלמו מדרישותינו והעדיפו לדחות את הביורור בין לוץ ובן-שלמה, הצעתי לעובדי הרשות לצאת מן הישיבה. וכי איזו דרך אחרת למחאה נותרה להם?

מן התקן המשולש והמנופח עליו השבתם אותי, המדויק הוא שאני מכחנת במליאה רק כנציגת האי-גוד הארצי של העיתונאים וכנציגתו של ציבור זה בלבד, היכול להתפאר בכך, בעיקר בימים אלה, שבחירת נציגיו לא נעשתה מעולם — ואני אף מקווה שלא תיעשה לעולם — על-פי שיקולים פוליטיים.

כאשר מטילים דופי בעיתונאי הרשות — דברי בן-שלמה היו רק ביטוי קיצוני לכך, אך בפירוש לא יחידי בעת האחרונה — זכותי ואף חובתי הראשונה היא לדעת, האם אלה שאותם אני מייצגת אמנם מועלים בתפקידם ומפגינים אי-יושר בעבודתם? האם אני נציגתו של ציבור מושחת? — וכנציגתו, לא יכולתי לעבור לסדר-היום, לאחר האשמותיו של הפרופ' בן-שלמה, ואני רק תמהה כיצד יכול היה לעשות זאת המנכ"ל?

טענתכם כי אני נציגת המערך במליאה היא מגויסת, כת, ואף יותר מדימוינית. מעולם לא הייתי חברה במערך ואף לא באחת התנועות או המפלגות המר-כיבות אותו (לבושתי הגדולה, אני אפילו לא חברה בקופת-החולים של ההסתדרות...). ואתם הוצאתם את דיבתי רעה.

אבל איזה מין טיעון אידיולוגי זה, שאני יושבת במליאה על תקן של אשה? — האם בן-שלמה, ירון וליבני יושבים שם על תקן של גברים?

בהירהור שני —

אם הם יושבים שם כגברים — אז מוטב, באמת, להיות אשה!

מוכ"ל פורש ליבני

את הופעותיו התכופות ברדיו ובמופעי התרבות העי-רוניים של תל-אביב. קשה לאמר שהוא נוהל מפלה בקשריו הטובים עם העיתונאים והעיתונות, כפי שני-סיתם להציגו, כשתיארתם את כישלונו הטאקטי מול קירשנבאום.

כישלונו הטאקטי היחיד — ולא רק הטאקטי — היה, שלא קם בישיבה עצמה, כפי שצריך היה, והר-דע בו במקום על תמיכתו בג'ודי לוץ, תמיכה שוודאי היתה מרגיעה את הרוחות הנרעשות. את תמיכתו בג'ודי לוץ פירסם הרבה יותר מאוחר באותו הערב, לא לפני שבדק בזריות בין העיתונאים שכוחו במקום לכיסוי הישיבה, מה בדיקו יפורסם בעיתונים למחרת היום.

יורשה לי עתה להוסיף כמה מלים על חלקי הדל-בפרשה. אתם כותבים כי רק לאחר חילופי המהלך-